

14. Den sargade Brodern kom till lif igen, Hans wända kan ingen beskifwa; Fullsårad och blodig han kunde ej gå; Men krälar på lafet och Hästen han må, Ut hemmet sig snarligt begifwa.

15. På vägen han mötte en medlidsam wän, som sammariten blef han upptagen; Han kände den sårade genast igen, Beklagade hans nöd och följde honom hem till modren hwars hjerta af sorg blef betaget.

16. Knut blef och hemförder af wälfände män! Som honom i skogen uppsökte; De fann honom icke med lifwet igen: Han döder och dömdes då redan kom hem; Och sorgen då vidare öktes.

17. Hans begrafning ej firades med klockornas ljud, Ej heller han detta förtjente, Då skulle efter werlden wist taga för sed, Sig lifwet afhända och Helvetes wel! Fördömd och ewigt belönte.

18. Ingen synd är så stor att den Gud ej för-
låt; När ånger och bättring sig blanda! Men Djef-
wulen för menniskan han lägger försåt, Och will
ej att nåde skall komma dem åt, Han strider allt
jemt mot Guds anda.

19. Ej måtte någon döma hwad denna mannen
for, Gud dömer honom sjelf efter lagen! Har sinnes-
swaghet wållat han sjelf gjort sig mord; Så är hon
förlåten af oss här på jord, Och af Herren på
yttersta dagen.

20. Här slutar jag min wisa jag beder om nåd;
och wän med alla will wara, Min sång ej komme
någon Menniska för när! Jag tänker intet ondt
Jag will alla rätt wäl, Gud hjelpe och oss alla
bewara.

En Sorgelig och mycket märkwardig

Wisa,

om twenne Bröder,

Martin och Knut Olofsöner

i Attmars socken, som kommo i oenighet, efter
skedd lottning, om deras Fäderne-Hemman, samt
om en Flicka, hwilken de båda älskade.

Hatet mellan Bröderne tilltog allt mer och slutade derwid att Knut gjorde försök att mörda sin broder, hwarefter han slutligen afhände sig sjelf lifwet.

Händelsen skedde den 18 Mars 1850.

Wisan sjunges efter egen behaglig melodi.

Tryckt på fleras begäran.

Kostar 2 sk. Banko.

Sundswall, L. Blomdahls Boktryckeri, 1852.

Ett under i nejden jag berätta kan! Vi dödeliga Christna, bör märka huru dystert, och hemsk! den ena lefwa kan, Att ingen kan märka hwarken gwinna eller man, Deß indre förhårdade hjerta.

2. Det hände i Uttmar och Medelpads provins; Den saken jag tänker berätta, Två Bröder wäl fostrad af Moder och Far: De förde åt skogen och deras tanka war: Att hemföra något björkwirke, den äldre, heter Martin den yngre heter Knut, deß lefnad som bröder ingen klandrat.

3. Deras fader war döder och bland sin qwarlätenskap, Ett hemman han efter sig lemnat, Som wanligt det pröfwades och funnos för godt, Att hemmanet skifta dem mellan med lott, Derwid lyckan den äldre brodern Martin gynnar.

4. Knuts wandel som yngling, man icke klandra kan, Hans uppförande mången wäl kände, Med honom likwäl sig satan förbandt; Och gaf honom in att han hemmanet want, Om han lifwet sin broder afhände.

5. Det grämde den yngre att äldre Brodrens lott, af Herren war wälsignat blifwen! Han want och det hemman de efter fadren ärft, samt äfwen den Flickan de båda till gått, Blef honom derefter helt ensam tillgifwen.

6. De älskade en flicka så ömt och så kärt! Hon obetänkt hyllar dem båda, Wet kärleken är en förtärande eld; som plågar och qwäljer det inre mer och mer; ej watten kan släcka deß låga.

7. Knut glömde ej Flickan men glömde sin Gud

Han Djefwulens stämman och följde! Tog nran i handen gaf Broden ett slag; (så tänkte han förmodligen) — så winner du den älskade flickans behag Hon wänligt din lefnad skall förljuswa!

8. Ankommen till skogen de börja lapa på; Det wirke de ämnar hemföra. Knut tager en nra; han började slå sin Broder; så mycket han förmå; Ej böner hans hjerta kan röra.

9. Sedan Martin honom bedit, om räddning och lif, Han beder till Gud om hans nåde, Knut likwäl ej skonar med nra och knif! Han slår och trampar han sticker och han wrir, Tills lifwet han finner i wåde.

10. Nu waknar, hans inre han sin misgärning ser, och ångren inrymmer hans hjerta Gud nåd mig arma syndare hur jag mig beter, Nu åter står straffet jag får ej lefwa mer; ej bergen kan skyla min smärta!

11. Han springer till Tjernen, förhårdat han war! Han glömde den ewiga natten; Der hugger han bråttomt och rasst trenne hål, Med kryper men kan icke komma sig för, Att dö i deß grundiga watten.

12. Uppkommen ur watten han söker sin Bror, På platsen der han honom har lemnat, Der ligger han swimnad och sargad i blod. Men den ewige fadren som allom är god, Han skyddar den lifwet han ämnat.

13. Han går då från stället han sjelf med allo slit, Sin dödsdom för ewigt begärer! Han har då i handen en slö fällskast knif; Den hugger han i bröstet än dit och än hit, Men sist han sig halsen affskärer.